

[Hahn]

På udvalgets sidste møde appellerede jeg til forslagsstillerne om at udsætte forslagets endelige vedtagelse. Det ville man ikke. Når og hvis dette forslag i dag bliver vedtaget, må det påhvile forslagsstillerne at informere befolkningen. Jeg mener, at vi i udvalget har fået svar på de spørgsmål, der er stillet. De har af nogle været stillet både ved første, ved anden og her ved tredje behandling, men jeg mener, at miljøministeren til fulde har opklaret de spørgsmål, der er stillet omkring sikkerheden. Miljøministeren har erklæret, at der ikke er nogen risiko for befolkningen dernede, og jeg vil gerne herfra bede forslagsstillerne, når og hvis forslaget som sagt bliver vedtaget, om at orientere befolkningen dernede om, at der overhovedet ikke er nogen risiko.

Jeg synes, at man skulle have stillet de spørgsmål, man til stadighed kommer frem med her, i udvalget. Det har man vel også, for jeg kan ikke se, at der er nogen spørgsmål, der er ubesvaret af miljøministeren eller af miljøministerens partifælle, formanden for udvalget.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

I anledning af, at hr. Karl Nielsen har tilladt sig at beskyldte mit parti for at være pjattet, så har jeg et spørgsmål til miljøministeren.

Jeg har ikke været med i dette udvalgsarbejde, men kan jo læse, at det drejer sig om at anlægge en saltvandssø. Efter at jeg er blevet opmærksom på det ændringsforslag, der er stillet af hr. Dohrmann, har jeg ringet til nogle folk, der har forstand på hydrogeologi og disse ting. Jeg har ikke nøjedes med at læse i Gyldendals Leksikon.

Jeg skal spørge miljøministeren, om det er korrekt, at det overhovedet ikke kan lade sig gøre at anlægge en saltvandssø, fordi søen vil få så stor en tilblending af ferskvand, at der maksimalt kan tales om en mellemting mellem brakvand og ferskvand. Hvis det er tilfældet, så er det hr. Karl Nielsen, der er pjattet, ikke os andre.

Ivar Hansen (V):

Da jeg har haft lejlighed til at følge de politiske initiativer og lovgivningen her i folketinget igennem årene vedrørende en for-

bedret digesikkerhed i det vest- og sønderjyske område, herunder de politiske overvejelser, der gik forud for beslutningen her i folketinget i 1977 vedrørende etablering af et fremskudt dige ud for Højer Marsk, er det svært at lade være med her, hvor vi er ved tredjebehandlingen af forslaget om etablering af en saltvandssø, at gøre nogle bemærkninger om det, et flertal i folketinget tilsyneladende er i færd med.

Digeloven af 1977 blev vedtaget af et enigt folketing. Når man dengang valgte at bygge et fremskudt dige, var det især for at få en endelig og sikker løsning af bagvandsproblematikken, det vil sige i forbindelse med Vidåen og Vidåens periodevise oversvømmelser. Derfor vil jeg på det bestemteste hævde, at det, et flertal i folketinget i dag vil gøre, er at underminere forudsætningerne for den lovgivning, folketinget i enighed vedtog i 1977. Jeg skal meget stærkt beklage, at tidligere socialdemokratiske miljøministre har tilladt fredningsmyndighederne at arbejde videre med denne sag og forberede denne sag, sådan at den hurtigt ville kunne vedtages i folketinget nu.

Jeg ved meget vel, at der kan opstilles tekniske beregninger, som fortæller, at denne såkaldte saltvandssø ikke vil forringe sikkerheden, men jeg vil hævde, at disse sikkerhedsberegninger vil kunne anfægtes. I den forbindelse lægger jeg betydelig mere vægt på, hvad man fra lokal side siger, end på, hvad teknikere, der bor nok så langt fra de lokale steder, har at fremføre. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at Højer byråd så sent som i går har udtalt sig i enighed om, at man på det bestemteste må fraråde, at man går ind i et sådant projekt, og at Sønderjyllands amtsråd og adskillige andre myndigheder i Sønderjylland har givet udtryk for det samme.

Da nu fru Margrete Auken er ordfører i denne sag for SF, og da hr. Karl Nielsen er ordfører for socialdemokratiet, kan jeg ikke lade være med i denne sag at drage en vis parallel. Jeg har lagt mærke til, at fru Margrete Auken og hr. Karl Nielsen i andre sammenhænge tidligere har sagt, at hvis der i en sag af væsentlig betydning kan siges at være frygt og usikkerhed i befolkningen, skal man ikke politisk træffe beslutning om en sag. Det synspunkt har hr. Karl Nielsen og fru Margrete Auken meget stærkt ført frem i for-